

FÉNYSUGÁR

Evangéliumi hitébresztő és himnelyítő folyóirat

Felelős szerkesztő: Gáncs Aladár evang. lelkész. — Laptulajdonos: „Fébé” Evang. Diakonissza Nőegylet. — Megjelenik minden hó 1-én és 15-én. — Előfizetési ára: fél-évre 2 pengő 25 fillér, többes küldésnél 2 pengő. — Egyes szám 20 fillér. — A kiadásért felelős: Pauer Irma, diakonissza főnöknő. — Kiadóhivatal: Klotildliget, Pestmegye.

Egy álom.

Különös, mondhatni kellemetlen, de nekem sokat mondó álom volt. Bent feküdtem egy csúnya, fekete, sűrűvizű folyóban s amint félkezem belemerült annak szennyibe, szinte éreztem, hogyan igyekeznek maguk közé vonni a sötétség láthatatlan lakói. Magamon saját erőmből segíteni képtelen voltam; s bár igen nagy volt az alvilág ereje, amellyel engem prédájává tenni igyekezett, szívemet mégis nyugalom foglalta el. mert biztosan tudtam, hogy nekem nem kell ily rettenetes véget érnem; van szabadulás számomra! — Szabadon maradt kezemmel minden látható módon igyekeztem jelét adni veszélyes helyzetemnek és annak, hogy kérem, várom a szabadítást, a segítséget. — Mikor a pocsolya rettenetes lakói, majdnem maguk közé rántottak már, segítségért intő kezemen egyszer csak gyöngéd, de határozott, biztos érintést éreztem s — már kint is voltam a parton minden szennytől tisztán, boldogan, szabadon.

Ez az álomkép valóságban már lejátszódott életemben, hála legyen érte az Urnak! Az Ur gyöngéd, féltő szeretete megláttatta velem is, hogy életem ott fog végződni a pokol fölöttem is kivított szörnyű diadalánál, ha nem kapaszkodom az Urnak fölem is kinyúló mentő karjába. S én örömmel engedelmeskedtem az Urnak, s ez mindig teljesebb és állandóbb örömmel tölti el szívemet.

Minden egyes lélekhez külön-külön lehajol az Ur mentő szeretettel, hogy senki el ne vesszen. Kivon bennünket a fertőből, hová az emberiség süllyedt s bűneink bocsánatát nyújtja és megtisztultan magához von. — Lehet, hogy nem mindenki járja a bűnnek már szemmel is látható posványát, de az bizonyos, hogy ha magányos vándorok vagyunk és nem az Ur jelöli meg életünk útját, akkor útunk a pokol diadalával fog végződni. Ha itt még sikerül is talán hályogot borítania a sátánnak nyiladozó szemeinkre, de egyszer ott az örökkévalóságban biztosan meg kell látnunk szomorú tévelygésünket, sokszori engedelenségünket és keménységünket az Urral szemben. Ott nyilvánvaló lesz előttünk, hányszor futottunk tovább könnyelműen, felületesen, mikor bűneinkre akart volna rávilágítani hű Urunk. Nem is csak egy alkalmat készített el az Ur erre a mi számunkra idelent. Odafejt a mulasztásainkat már jóvá tenni — nem lehet!

Boldogok, kik mindezt még itt a földön megértik és — engednek!

B. O d t.

A legnagyobb szeretet.

Kemény, hideg tél volt. Egy négylovas szánkó siklott gyors iramban Lengyelországban a hóval borított erdei úton. Távoli farkasordítás hallatszott. Hogy mit jelentenek azon a vidéken az éhes farkasok, arról fogalmunk sincs. A szánkóban ülő nemes úr és felesége ijedten hallották a távoli ordítást és sietésre serkentették a kocsist. A lovak, amennyire csak bírtak, száguldottak, mégis fiemsokára egy csapat éhes, ordító farkastól voltak körülveve. Miközben a kocsis hajtott, az úr célzott, a lövés talált, de ha egy két farkas el is pusztult, a többiek annál nagyobb dühvel támadtak nekik. Nem volt menekülés számukra. Ekkor a hűséges szolga a gyepőt ura kezébe dobva, így szólt: „Uram, gondoskodjék a feleségemről és gyermekeimről!” és kését előrántva a farkasok közé vetette magát. Az úr a lovak közé csapott és gyorsan elhajtott. Már látszottak a falu lámpái. Hazaérve szomorúan gondolt kedves szolgájára, aki az életét feláldozta értök. Fegyveres emberek mentek az erdőbe, de már csak a hű szolga csontjait találták. Ez volt a legnagyobb szeretet? Nem, volt ennél nagyobb is.

Egy falusi házban tűz ütött ki. Az emberek fejvesztetten rohantak ki az égő házakból. Amikor a szabadban keresték egymást a család tagjai, kitűnt, hogy két gyermek bent maradt a házban és már hallatszott is a gyermekek kétségbeesett sírása. Többen vállalkoztak a megmentésükre, de abban a percben lezuhant az égő szalmatető és körülvette a házat. Ettől a legbátrabbak is visszaretentek. Nincs segítség? De igen! A lángon és füstön keresztül szalad a szolgáló a gyermekek megmentésére. Vajon megtudja-e menteni a gyermekeket? Amikor a szalma elégett, sikerült a férfiakra behatolni. Ott

fekszik a leány megégve, holtan a földön, karján a két halott gyermek. Ez volt a legnagyobb szeretet? Nem, volt ennél nagyobb is.

Skóciában egy fiatal anya aratás közben árnyékos helyre tette legkisebb gyermekét. Egy sas lecsapott és a gyermeket a levegőbe ragadva felvitte egy magas sziklán levő fészékébe a gyermekei számára eleségül. A sasfészek világosan látszott a sziklatetőn. De ki mer oda felmászni? Egy vadász vállalkozik. De félúton szédülni kezd és visszamegy. Egy másik férfi is megindul, de félrelép és a mélységbe zuhan. Ekkor egy asszony mászik fel, kötényébe teszi a gyermeket, feljut és óvatosan leereszkedik a jelenlevők ujjongása közt. Az anya volt. Ez volt a legnagyobb szeretet? Nem, volt ennél nagyobb is.

Jeruzsálemben ünnep volt. Gyászmenet vonult, lassan a Golgotha hegyére. Egy férfi az, akire minden szem néz. Homlokáról vér csepegtet, vállán egy nehéz fakereszt, körülötte a tomboló nép. A férfi Golgotha hegyére megy, ott vár rá a kereszt-halál. Nem bűnös, Isten szent Fia: Ő nem a gazdájáért szenved és hal meg, sem a gazdája gyermekeiért, nem a saját gyermekeiért, hanem az ellenségeiért, azokért, akik őt gyűlölik. Az ellenségeiért hal meg rettenetes kínok közt, hogy megmentse őket a kárhózzattól. Ez volt a legnagyobb szeretet? Igen, ez volt a legnagyobb szeretet.

Többször láttam, hogyha elmondtam a lengyel kocsis, a hős szolgáló és a skót anya történetét, hogy a hallgatók könnyeztek, de ritkán láttam azt, hogy akkor, amikor a legnagyobb szeretetről, az Úr szeretetéről, Aki értünk, bűnösökért adta életét, beszéltem, valaki is könnyezett volna. Oh emberi szív, milyen kemény is vagy te! Úr Jézus, könyörülj rajtunk!

A BIBLIA KÖNYVEI

Énekek éneke.

(1)

Ez is tanítókönyv. Utolsó az ótestamentumban. Olvasásával valóban vizsgát tesz a bibliaolvasó. Gondolataink fegyelmezése, az egy szükséges dolog keresése sehol sem tesz bennünket annyira próbára. Részletekben a Biblia más könyveinél is találkozunk ilyen kritikus szakaszokkal. Épen azért nincs igazuk azoknak, akik a Biblia e könyvét törölni szeretnék. De tény, hogy itt eleitől fogva gyakorolni kell magunkat abban, hogy a külsőtől a belsőre, az érzékitől a szellemire összpontosítsuk figyelmünket.

Összehasonlítva az első tanítókönyvvel, a nála jóval hosszabb Jób könyvével, szembeötlik a nagy különbség. Ott szenvedések és csapások, betegség s az emberek részéről minket sújtó meg nem értés tényei, szóval az életnek szomorú oldala tárul fel. Itt könnyed, játsszi, enyélgő képek vonulnak el előttünk s beszélnek a szeretet örömről, édességéről, minden mást feledtető s mindenért kárpótló hatalmáról. Van tanítani való azon, hogy mint kell elviselni a csapásokat. De nem szorulunk-e tanításra azon a téren is, hogy miként éljük ki szeretetünk hevét és bőségét egymással — s még inkább az Úrral szemben!

Aki ebből a szempontból nézi az Énekek éneke feltűnő figurákat mutató kottáját, az találja meg az Énekek éneke legfelsőbb violin-kulcsát. Hogy az Énekek éneke a fenti kulccsal csakugyan olvasható, annak köszönhető, hogy már a legrégebbi időben felvétellett a Biblia könyvei közé. S hogy e kulccsal olvasva a benső szeretet szűztiszta dallamaira bukkanhatni abban, annak köszönhető, hogy minden időben voltak,

akik külön hálások tudtak lenni a Biblia e könyveért.

Az Énekek éneke nyelvezetileg is gyönyörű szép éneksorozat. Hasonlatokkal és egyéb szóalakzatokkal dús stílusához sok neves író telepedett le tanulni. Szereplői: Salamon és Szulamith nem annyira történeti személyek, mint inkább megszemélyesítői két életelvnek. Az egyik oldalon áll a vőlegény, mint a kielégíteni tudó. A másik oldalon a menyasszony, mint a kielégítendő. És ha arról van szó, akinek állandóan kielégítésre van szüksége, aki sohasem él önmagának, aki folyton egy „mással” óhajt kiégészülni, akkor nem gondolhatunk jobbra, mint az Ura és Megváltója után sóvárgó lélekre. S viszont: ha arról van szó, Aki igazán ki tud elégíteni, Aki igazán ki tudja hiányainkat tölteni, nem gondolhatunk másra, mint a nagy Megbékéltetőre, a Salamonnál nagyobb „Salamonra”, Akinek adatott minden hatalom menynyen és földön, Aki egyben legszebb az emberek fiai között. Tudjuk, hogy az Úr Jézus többször beszélt Önmagáról, mint Vőlegényről s a Jelenések könyvének egyik hatalmas gondolata a Bárány menyegzője.

De már az Ótestamentumban is használatos az Úr kiválasztó szeretetének jellemzésére a jegyesség, a mátkaság. Sőt az ő féltésének jellemzésére a férj és feleség viszonya. És ez természetes. Hiszen a Biblia minden sora s a hívő élet tudományos vizsgálatának minden eredménye arról tanuskodik, hogy a hitélet a legmagasabb fokán nem más, mint Istennel való életközösség. A bibliai kijelentés minden mozzanata ezt az életközösséget munkálja. Az életközösség pedig a mi életrendszerünk keretein belül legerőteljesebben az araság és házasság formájában mutatható fel. Nem erőszakos belemagyarázás tehát az Énekek énekeének ilyen lelki kulcs szerint való felfogása.

Esti üdvözet.

Kröker Jakab.

Nap terhétől összeesve,
Kertemben pihentem este,
S ím a nap, épp elnyugodva,
Búcsúcsókot hint a lombra,
Mintha, mennyből jöve le,
Engemet köszöntene.

S míg pihentem ott az árnyban,
Elmerülve hő imában,
Im a lombok, míg rezegnek,
Ezt a hírt sugják hitemnek:
Nézd, a nap mily jól futott,
S ünnepel most szombatot.

Hadd viseljem hát a terhet,
Vállaimra mit Atyám vet,
És ha szolgálatra rendel,
Áldást hintsek életemmel;
Majd ha pályám megfutom,
Nékem is lesz szombatom.

Ford.: Vargha Gyuláné.

Imé, én mindent újjá teszek.

Egy lelkész tapasztalataiból.

A fogházban találkoztam egy férfival, akitől megborzadtam. Amikor egy szombat este részegen hazament, kis fia sírva eléállt és így szólt: „Apukám, adj enni, éhesek vagyunk és nincs semmink.“ Vak dühében a részeg ember ellökte magától a gyermekét. És az néhány nap múlva agyrázkódásban meghalt.

A férfi sötéten maga elé bámult a fogházban és minden közeledési kísérletet visszautasított. Egy vasárnap a Jelenésekből prédikáltam a következő Igéről: Imé, én mindent újjá teszek.“ Nem gondoltam arra a férfirra, be kell vallanom, hogy nála már semmit sem reméltem. Arról beszéltem, hogy aki az Úr Jézushoz jön, az új teremtmény lesz. Aki lusta és henyélő volt, az szorgalmas és kötelességtudó lesz. A tolvaj, becsületes lesz. Az iszákos megutálja az

italt. A háragos szelid és engedékeny lesz. A hazug nem ejt ki többé valótlan szót az ajkán és a káromkodó és házasságtörő erkölcsös lesz. Mi nem tudjuk megváltoztatni magunkat, de az Úr új embert csinál belőlünk.

Miközben ezeket mondtam, észrevettem, hogy az a fogoly nagyon izgatott lett. Alighogy befejeztem a beszédemet és átöltöztem, bevezették őt hozzám, beszélni óhajtott velem. Izgatottan vállon ragadott: „Igaz az, amit most mondott Tisztelendő úr? Meg mer erre esküdni?“ „Nem kell erre megesküdnöm, amit mondtam, az a Bibliában van és ami ott van, az Isten szava.“ „Jól van és azt gondolja, hogy ez rám is vonatkozik? Lehetségesnek tartja, hogy én is új ember legyek? Tisztelendő úr csak azt tudja rólam, ami az iratokban van és már az is elég borzasztó, de én még mást is mondok.“ Rettenetes részleteket mondott el azután az ifjúságából és házasi életéből. „És még most is azt gondolja, hogy lehet rajtam segíteni? Én elveszett ember vagyok!“ „Biztosan tudom, hogy éppen magán akar és tud a Megváltó segíteni. Máris megkezdte a munkát a szívében és éppen magának mondja, hogy: „Azért jött az embernek Fia, hogy megkeresse és megtartsa, aki elveszett“ — mondtam. — Nem sokkal azután cellájába vezettem az összetört embert. Azóta örömmel várt mindig, ha meglátogattam és szívesen hallott a bűnösök barátjáról.

Kiszabadulása után nem hallottam róla, mert egy szomszéd községbe költözött. Körülbelül három hónap múlva szombat este egy ismeretlen asszony keresett. „Meg akarom köszönni Tisztelendő úrnak, amit a férjemmel és velem tett.“ „Nem ismerem magát asszonyom. Soha nem volt nálam.“ „Én vagyok a felesége annak az embernek, aki a fogházban olyan nagyon kétségbe volt

esve és a Tisztelendő úr beszélt vele. Más ember, amióta hazajött. Minden szombaton hazahozza a fizetését, egyszer sem ivott és nem vert meg sem engem, sem a gyermekeket. Új ember lett belőle.“ Nagyon örültem ennek a hírnék. Még egy ideig beszélgettem az asszonnyal, de minthogy sok volt a dolgom és az asszony még mindig nem gondolt a távozásra, így szóltam: „Most menjen haza asszonyom, mondja meg a férjének, hogy nagyon örülök és látogasson egyszer meg engem.“ „Tisztelendő úr kérem“ — szólt az asszony, — „lent van a férjem a kapuban, nem mer feljönni.“

Leküldtem érte, természetesen felhívtam és mindhárman leborultunk Isten előtt és hálát adtunk, hogy bebizonyította előttünk, hogy ő mindent újjá téssen.

Gyermeki hit.

Valamely kis városkában élt egy szegény, öreg anyóka, aki beteg volt, magános és tehetetlen, azonban az Urban örvendező. Volt egy kis pénzecskéje, de mivel szerezni nem tudott hozzá, lassanként a végére ért. Már csak néhány pengője volt, azután emberi számítás szerint, a legkeservebb nyomor várt reá. Ezekben a napokban meglátogatta az orvos és megdöbbsent, mikor a bekövetkezendő szükségről hallott.

„Nincs senkije, akihez fordulhatna, hiszen éhen kell halnia, ha nem segít valaki magán“ — mondta.

Az öreg asszony nyugodtan és örömmel válaszolt: „Emberem nincs, aki segítsen, de naponként imádkozom: „A mi mindennapi kenyerünket, add meg minékünk ma.“ A jó Isten tudja, mire van szükségem és meg is fogja azt adni.“

„Emberek által. Ha azonban ember nem ad, honnan jöjjön a segítség?“

„Isten ismeri a körülményeket és gondoskodni fog rólam.“

Az orvos este egy társaságban elbeszélte az esetet. Mindjárt gyűjtést rendeztek az öreg asszony számára és másnap reggel ragyogó arccal nyújthatta át néki az elég nagy összeget.

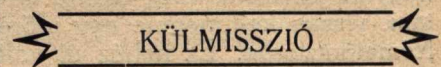
Az asszony mosolyogva mondta: „Lám, nem tetszett hinni nékem. Most itt küldi a jó Isten a pénzt. Tudtam, hogy meg fog segíteni.“

„Az orvos hallgatott és örült, hogy Istennek eszköze lehetett, az öreg asszonyról pedig gondoskodva volt egészen boldog haláláig.

Tűz.

Egy kis fiú felgyújtott egy szénakazlat. A tűz gyorsan terjedt, meggyulladt a csűr és a szomszédos lakóház is. Amikor a kis fiút kihallgatták, zavartan dadogta: „Én csak egy szál gyufát gyűjtöttem meg.“ Így csinál sok ember. Csak egy szót szól és mégis nagy tűz támad a nyomán.

KÜLMISSZIÓ

Hitpróbák a misszionáriusok életében.

Adj bátor szívet,
Hogy legyünk hivek!
Így ha terhet kell viselnünk,
Mégsem ejt panaszt a nyelvünk,
S bár nehéz utunk,
Hozzad így jutunk.

Így énekelt a három misszionárius-menyasszony a búcsúünnepélyen. Olyan országba utaztak, ahol a klíma mindig újabb és újabb áldozatokat kívánt és egyik sír a másik mellett emelkedett.

Alighogy rendeltetési helyükre érték és az esküvőjük megvolt, kezdődtek a nehéz próbák. A láz levette őket a lábukról és napról-napra jobban legyengítette őket. De még nehezebb próbákon kellett keresztül menniök.

Az egyik misszionárius, alig három hónappal az esküvője után felfedező-útra indult. A bennszülöttek meggyilkolták és valószínűleg megették. Ennél nagyobb csapás nem érhetne volna a fiatal asszonyt. Néhány hónap mulva követte a férjét az örökkévalóságba.

A második fiatal asszony látszólag nagyon alkalmas volt a missziói szolgálatra. Nagy szeretetével megnyerte a bennszülöttek szívét és gyengesége dacára is, mint hű segítőtárs dolgozott férje oldalán.

De egy újabb lázroham elragadta őt. Boldogan ment haza az atyai házba, dacára annak, hogy oly szívesen dolgozott. Férje egyedül maradt magányos munkahelyén.

És a harmadik? Az első évet állandóan fekvé volt kénytelen tölteni. Sokat szenvedett. Az év végén a missziói orvos kijelentette, hogyha az életét meg akarja tartani, vissza kell mennie egy időre Németországba. Ez nehéz út volt számára; óh mennyivel szívesebben halt volna meg odakint, mint utitársai.

Az Úr ötnegyed év után gyógyulást adott számára és boldogan újra útnak indult. Néhány heti boldog együttlét után a férjét ragadta el a láz. A vadon közepén, emberi segítségtől távol, egyedül ült a fiatal asszony férje halálos ágya mellett. Maga készítette férje számára a koporsót is.

Engedélyt kért a missziói háztól, amelyhez férje tartozott, hogy most már, mint misszionáriusnő

folytathassa férje megkezdett munkáját. Miután az engedélyt megkapta, nagy hittel fog a munkához a nők és gyermekek között. Hogy milyen békességet találhat egy lélek a Megváltójában azt a következő levél is mutatja, melyet a misszionáriusnő férje halála évfordulóján írt: „Az Úr kegyelme itt a gyász napjaiban is nagyon sok örömet ad nekem a munkában. Emberi szemmel nézve elhagyott vagyok, de a valóság nem az, az Úr velem van és gondoskodik rólam.

Ma este odaültem a drága sír mellé és lelki szemeim előtt elvonult az egész elmúlt esztendő. Nem győztem eleget hálát adni mindenért. Napokon, heteken át tele van a szívem hálával, hogy az én szeretett férjemnek most olyan jó dolga van. Csak némelykor jön olyan perc, amikor elbujok mindenki elől és leborulok és sírok, sírok: „Drága szeretett férjem!”, de ez nem tart soká, az Úr lehajol ilyenkor hozzám és gyenge gyermekét a karjára veszi.

Ott, a nekem olyan drága sír mellett, magam előtt láttam az eddig megtett utat, hogy hogyan vitt az Úr minden évben nehezebb próbákon keresztül. Vajjon így lesz ez tovább is? Egy pillanatra ijedten dobbant meg a szívem. De már megint mellettem volt az Úr és mintha a fülembé súgta volna: „E világban nyomorúságtok léssen, de bízatok, én meggyőztem a világot.” Valóban nincs okom a félelemre, az Úr az én Megváltóm, továbbra is velem lesz!”

Mire tanít minket Ábrahám?
Ne szeressük jobban azt, amit Isten ad, mint magát Istent.

Csak azt nem veszítjük el, amit Isten országára áldozunk.

Tudakozzátok az Irásokat!

Vezérfonal a Biblia olvasásához.

Apr. 16. Zsid. 7: 11—28. *I. Sám.* 13: 13—23. Az engedetlenségnek megvannak a maga szomorú következményei. Mily közel volt Saul ahhoz, hogy az eddig elnyert áldást állandóan megtarthassa, hogy királysága megerősítették, s íme, engedetlenségével eljártozta a kegyelmet, s megindult azon az úton, amely folyvást lefelé vitte. Mily nagy tanulság rejlik ebben Isten gyermekei számára! Csak az engedelmeség útja az, amely fölfelé visz, mind közelebb az Úrhoz, közelebb a célhoz. Ezen az úton erősíti meg és pecsételi el Isten Szent Lelke elválasztásunkat. Maradjunk meg az engedelmeség útján!

Apr. 17. Zsid. 8. *I. Sám.* 14: 1—15. Jonathánban más lélek lakik, mint atyjában, Saulban. Nem látunk benne semmit abból a makacsságból, hiúságból, mely úrrá lett Saulon, mióta az engedetlenség útjára lépett. Jonathán mindvégig szelíd, önzellen és alázatos marad. De alázatos-sága nem gyávaság. Bátran oda mer menni ez ellenség táborába, mikor erre nézve az Úr jelt ad neki, s az Úr meg is áldja hősiességét. Az Úr sohasem hagyja cserben azokat, akik Ő tőle várják a vezettetést és indíttatást minden cselekedetükben. S az ellenségnek kell megrémülnie, mikor észreveszi, hogy Isten van azokkal, akiket ő üldöz.

Apr. 18. Zsid. 9: 1—14. *I. Sám.* 14: 16—46. Milyen oktalan dolgokat tud cselekedni az, aki elvesztette a világosságot, s akit többé nem az Úr vezethet, hanem a saját akarata. Milyen oktalanság a harcban kimerült népet arra kényszeríteni, hogy egész nap ne egyék! Nem nagyobb bűnbe vitte-e bele Saul evvel a tilalommal a népet, mintha megengedte volna, hogy legalább egy kis mézzel megenyhítse éhségét és szomjúságát? S milyen borzasztó következménye lehetett volna Saul meg gondolatlan tilalmának, ha a nép határozottan ellene nem szegül. Megölette volna a saját fiát, a mai győzelemnek kivívóját! Saul útja, az engedetlenség útja, lefelé visz.

Apr. 19. Zsid. 9: 15—28. *I. Sám.* 15: 1—11. Az Úr még egy próbát tesz Saulal, hátha még vissza lehetne téríteni az engedelmeség útjára. Világos és határozott parancsot ad neki, valjon keresztülvizsi-e? Nem, Saul itt is csak félig engedelmeskedik. Agágnak és az állatoknak

megkímélése könyörületességnek látszik, de tulajdonképen önzés. A javát hagyják meg az állatoknak, azt aminek hasznát lehet venni. S ami a fő, ez a cselekedet ismét engedetlenség. Ha az Úr valamit parancsol, kell-e akkor alkudozni? Bölcsőbbek és jobbak akarunk-e mi lenni az Úrnál?!

Apr. 20. Zsid. 10: 1-18. *És.* 40: 26-31. A legvigasztalóbb igék egyike, amely már sok szomorú, csüggedt, megfáradt lelket emelt föl és vigasztalt meg. Tapasztaltad-e már ennek az igének a valóságát? Ha még nem, úgy bizonyára sem nem azért, mert még soha meg nem tántorodtál, vagy meg nem fáradtál, sem nem azért, mert az Úr veled szemben elfáradt, vagy meglankadt, egy esegyedül csak azért, mert nem feleltél meg ennek a föltételnek: „akik az Úrban bíznak.” Bizzál az Úrban s tapasztalni fogod, hogy igéje valóság, hogy ígérete mindörökké megáll és neked is szól.

Apr. 21. Ján. 16: 16—23. *I. Pét.* 2: 11—20. *Ján.* 12: 20—26. *I. Ján.* 4: 9—14. Az Úr Jézus nemcsak Izráel népéért jött a földre, mint ahogy sokáig még a tanítványok is hitték, hanem az egész emberiségért. De a megváltás munkáját csak a keresztalál által végezhette el. Mint a földre esett gabonamagnak, kellett az Ő testének is holtan a földre rejtetnie, hogy élet fakadjon belőle mindenki számára, a pogányok számára is. S az a néhány pogány, aki már földi életében óhajta Jézust látni, első zsengeje a nagy pogány seregnek, mely az Ő megváltói halála által életre fog kelni. Mi is ennek a nagy, egykor pogány seregnek vagyunk a tagjai.

Apr. 22. Zsolt. 103: 1—14. *I. Sám.* 15: 12—23. Jellemző Saulra nézve, hogy önmagának emlékoszlopot állít. Aki az Úrtól elfordul, az önmagához fordul, ő maga lesz a saját bálványja. Az ilyen ember mindent ferde világtásban lát, saját engedetlen és helytelen cselekedeteit istentiszteletnek véli, s vakságában egyik bűnből a másikba esik. Saul többé nem tud megállni a lejtőn, amelyen megindult. Példája hatalmasan int: Maradj meg az egyenes úton!

Apr. 23. Zsid. 10: 19—25. *I. Sám.* 15: 24—35. Úgy látszik, mintha Saul megbánta volna bűnét, de ez csak látszat. A bűn következményeitől gyakran megijed az ember és sajnálja nem a bűnt, hanem

annak kellemetlen következményeit. Saulnak főként az fájt, hogy elveszítheti tekintélyét a nép előtt, s ez előtt szeretné becsületét fenntartani, nem az Ur előtt. De az Ur előtt utálatosak a mellékérdekek és hátsó gondolatok, Ő igazi őszinte bűnbánatot és összetörettetést vár, s a bűnbocsánatot és kegyelmet az ilyen bűnbánattal hozzájövők számára tartja fenn.

Apr. 24. Zsid. 10: 26—39. *I. Sám.* 16: 1—12. Az Ur gondolatai feljebb valók a mi gondolatainknál. A mi bánkódásunk sokszor egészen emberi, az Uré pedig szent bánkódás. Még Sámuel is meg kell az Urnak feddenie bánkódása miatt. S abból a gondolatból sem gyógyult még ki Sámuel, hogy az Ur választottjának most is hatalmas termetű embernek kell lennie. Isai három nagyobb fia közül választana, ha rajta állna, de az Ur nem a külsőt nézi. Ő a legkisebb, most még igénytelen Dávidot választja, akinek fejletlen testében már látja fejlődni azt a lelket, amely alkalmas lesz az Ő szölgálatára. Ki sejtette volna a betlehemi jászolban fekvő csecsemőben a menny és föld királyát? Csak Isten szemei látnak mindent, jó annak, aki Őbenne bízik és Őneki engedelmeskedik.

Apr. 25. Zsid. 11: 1—12. *I. Sám.* 16: 13—23. Milyen ellentét a két ember közt! Dávidra rászáll az Urnak Lelke, Saultól pedig eltávozik. Ez a különböző lelkiállapot szabja meg ezután kettőjüknek cselekedeteit és egész életét. S mily csodálatos az Urnak útja abban is, hogy a királyságra szánt Dávidot mikép juttatja el a királyi udvarba, ahol majd nemsokára uralkodnia kell. Ha Saul sejtette volna, hogy a jövőendő király hozatja el udvarába, bizonyára tartózkodott volna ettől a lépéstől. De az Ur a maga akaratát embereken által és emberek ellen is keresztülviszi.

Apr. 26. Zsid. 11: 13—30. *I. Sám.* 17: 1—11. A nép, melynek feje is eltávozott az Urtól, nem érez magában elég bátorságot és erőt, hogy szembeszálljon az ellenséggel. Szívét félelem és rettegés fogja el. Isten népének csak az Ur lehet az ereje. Önála nélkül az ellenség erejét olyan legyőzhetetlennek látja, hogy csak gyáva meghátrálásra, vagy megalkuvásra képes. „Legyetek erősek az Urban és az Ő hatalmas erejében,” (Ef. 6: 10) ez a keresztyéneknek szóló napiparancs.

Apr. 27. Zsid. 11: 32—40. *Zsolt.* 98. Istennek dicsőségét hirdeti minden a ter-

meszeti világban, s Isten dicsőségét kel-lene hirdetni a teremtés koronájának, az embernek is. De sajnos, az emberiségnek csak egy kicsiny töredéke az, amely dicsőséget ad Istennek, azok, akik elfogadták az Ő szabadítását, amelyet minden embernek szerzett ingyen kegyelemből. A Golgotán történt a nagy szabadítás, s akik a keresztre tekintenek, azok tudják dicsérni és dicsőíteni a szabadító Istent.

Apr. 28. Ján. 16: 5-15. Jak. 1: 16-21. *Ján.* 6: 60—69. *II. Tim.* 2: 8—13. Mi többnyire csak 12 tanítványról beszélünk. Pedig az Ur Jezusnak, földön jártában is, sokkal több tanítványa volt. Egy helyen hetven tanítványról olvasunk (Luk. 10: 1), de bizonyára volt több is. De tanítvány és tanítvány közt különbség van. Vannak, akik elfogadják az Urat, s nem vesznek el, hanem megmentetnek. De ezzel aztán meg is elégesznek. A keresztyénségnek a könnyebb oldalát választják, a kemény eledel nem izlik nekik, ez elől visszavonulnak, sőt bizalmatlanul, gyakran haraggal néznek azokra, akik ennél messzebb mernek menni. Ez utóbbiak azok, akik nem nézve se jobbra, se balra, folytatás a cél felé futnak, s a cél a korona. Nem minden tanítvány fog megkoronáztatni.

Apr. 29. *Zsolt.* 103: 15—22. *I. Sám.* 17: 12—25. Dávid nem keresett a maga számára semmit, mikor a táborba ment, sem különösebb feladatot, sem dicsőséget. Csupán atya parancsának engedelmeskedett. Nem is sejtette, hogy nagy feladat és nagy dicsőség vár rá. Mindezeket az Ur készítette el számára. Mintha illusztrációja volna ez a jelenet, annak a sokkal később elhangzott igének, amelyet Pál apostol az efezusbeliekhez intéz: „Teremtetvén . . . jó cselekedetekre, amelyeket előre elkészített Isten, hogy azokban járjunk.” (Ef. 2: 10) Igen, az a mi osztályrészünk is, és pedig: „a Krisztus Jezusban.”

Apr. 30. Zsid. 12: 1—13. *I. Sám.* 17: 26—40. Dávidnak előbb keresztül kell mennie azon a megaláztatáson, amely bátyja lelkisínylő szavaiban és Saul bizalmatlanságában rejlik. De Dávid szívében már fölébredt az elébe álló feladat betöltésének vágya, s sem kicsinylés, sem bizalmatlanság vissza nem rettenthetik. Itt az élő Isten ügyéről van szó, s aki előtt ez az ügy igazán fontos, hogyné bíznék az az élő Isten segítségében?! „Ha Isten velünk, kicsoda ellenünk?” (Róm. 8: 31.)

Vargha Gyuláné.